

LIPSA MAI - APRILIE 1990

Curierul Adventist

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXVI

IANUARIE 1990

Din nou
coboară pacea Ta-ntre noi
Isuse!

**Scumpi frați,
stimate surori,
iubiți colaboratori**

Cu deosebită bucurie ne adresăm Dvs. în aceste zile pe care le-am dorit atât de mult. Privim cu uimire la modul extraordinar în care Dumnezeu lucrează. În adevăr, El a fost bun cu biserica Sa din țara noastră. În ciuda slăbiciunilor noastre, a scăderilor și a lipsei de credințioșie, El a ocrotit pe poporul Său. Ne-a dat atâtea motive noi ca să-I înălțăm slavă și să-I închinăm încă o dată inima și viața.

În aceste decenii dificile El a păstrat credința membrilor bisericii. El a sprijinit pe slujbașii comunităților și a susținut pe pastori, pentru ca biserica să fie ocrotită, să păstreze cunoștința adevărului și să pregetească o cale pentru Dumnezeu nostru.

Astăzi este timpul să recunoaștem că Dumnezeu nu S-a purtat cu noi potrivit cu măsura mică de credință, de consacrare și chiar de iubire pe care adesea am dovedit-o, ci potrivit cu bogăția îndurărilor și dragostei Lui. Adesea, în dorința de a nu închide posibilitățile de activitate a bisericii am dovedit slăbiciune și nu arareori ne-am bazat mai mult pe înțelepciunea noastră decât pe Dumnezeul mântuirii noastre. Conducerea bisericii vă cheamă să ne apropiem unii de alții în rugăciune, rugăciune de recunoștință și de căință, dar și mijlocire ca Dumnezeu să ierte lipsurile, să împlinească golurile, să vindece rănile și să aducă tămăduirea sub aripile Sale. Domnul este dornic să împlinească ceea ce a spus lui Solomon: „Dacă poporul Meu... se va smeri, se va ruga, și va căuta Fața Mea, și se va abate de la căile lui rele, îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul, și-i voi tămădui țara“ 2 Cron. 7,14.

Însă noi privim evenimentele istoriei în lumina profețiilor.

Evangelhia veșnică trebuie să fie propovăduită fiecărei ființe. Descoperirea frumuseții caracterului divin trebuie să lumineze pământul. Mina lui Dumnezeu a deschis porți zăvorâte multă vreme, și aceasta chiar cu preț de sînge vărsat și atîtor suferințe, dar nu pentru ca noi să urmărim o viață mai comodă și mai îndestulată, ci pentru ca într-un timp scurt să ducem cu iubire solia mîntuitoare pretutindeni.

Ne rămîn încă două-trei luni — în această iarnă — prielnice lucrării evanghelice. Cu toate mijloacele pe care le avem, să pornim la lucru și cînd acestea se vor epuiza, Domnul va înnoi proviziile de putere, de înțelepciune și chiar de literatură. Să utilizăm toate locurile disponibile, de la colibă la palate. Să încurajăm toate forțele comunității să-și pună talanții — mai mulți sau mai puțini — în slujirea iubitoare a semenului și a lui Dumnezeu. Să ieșim în mijlocul oamenilor predicînd unde putem predica, făcînd o rugăciune unde putem să ne rugăm, și alinînd suferința acolo unde vom fi priviți ca niște samariteni mișoi.

Și socotim aceasta ca ultima și unica ocazie ce ni se oferă.

Iubiți frați, în vederea pregătirii noastre spirituale dorim să ne unim într-un Sabat de rugăciune și post al întregii țări, și anume în ziua de 10 ie-

bruarie 1990. Un Sabat de recunoștință și laudă, o zi de mărturisire și pocăință, o zi de mijlocire pentru această țară care a suferit atât de mult și pe care Dumnezeu o iubește atât de mult. „Preoții, slujitorii Domnului, să plîngă între tîndă și altar, și să zică: 'Doamne, îndură-te de poporul Tău'“ (Ioel 2,17). Un Sabat în care să facem drumul spiritual de la Ghetsemani la Golgota și de aici în camera de sus, de unde să ieșim ca un popor de martori, plini de puterea cerească. Să implorăm pe Domnul să ne ferească și de pericolele speciale ale acestor timpuri și să ne aducem aminte că „o redeștărire a adevăratei evlavii este cea mai mare nevoie a bisericii“.

Dorim să păstrăm în continuare legătura pe calea rugăciunii unite, dar și prin mesaje și comunicări ori de cîte ori va fi nevoie. Privim cu interes înainte și așteptăm să vedem în ce direcție ne va conduce Dumnezeu și ce lucruri mărețe va împlini prin Dvs.!

Să luăm la inimă mișcătorul apel din Isaia 30,18: „Totuși, Domnul așteaptă să Se milostivească de voi, și Se va scula să vă dea îndurare, căci Domnul este un Dumnezeu drept ferice de toți cei ce nădăjduiesc în El!“ Amin.

Comitetul Uniunii

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România
Apare lunar sub conducerea unui comitet de redacție
format din:

Dumitru Popa, redactor-șef;

Adrian Bocăneanu, secretar de redacție;

Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu, Apostol Chelbegeanu și Iosif Gyéresi, membri.

Redacția și administrația:

București, str. Plantelor nr. 12 — sect. 2

Tel. 20.42.07

ANUNȚ

Redacția invită pe toți membrii bisericii — pastori și laici — care doresc să colaboreze la publicațiile bisericii noastre cu studii și lucrări personale, cu traduceri sau prelucrări, în proză sau în versuri, să ne trimită manuscrisele direct la Redacție pe adresa: București, str. Plantelor 12, sect. 2, of. poștal 20. Manuscrisele să fie dactilografiate la 2 rînduri. Cele nepublicate nu se mai înapoiază.

EBEN-EZER

1920 - 1990

„Binecuvintează, suflete, pe Domnul, și tot ce este în mine să binecuvinteze Numele Lui cel sfânt. Binecuvintează, suflete, pe Domnul, și nu uita nici una din binefacerile Lui“. Ps. 103,1,2

In atmosfera plină de efervescență în care trăim, în entuziasmul descătușării și împlinirii aspirațiilor legitime de libertate, aniversarea a șapte decenii de la organizarea Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste din România ne oferă bucuria împlinirilor. Putem spune cu toată inima: „Până aici ne-a ajutat Dumnezeu“. Rostim împreună cu psalmistul ruga mulțumirii și recunoștinței sufletului nostru: „Binecuvintează, suflete, pe Domnul și NU UITA nici una din binefacerile Lui“. Căci sîntem adesea în primejdia de a uita binefacerile Lui. De a uita sau a nu ține seama de lecțiile pe care istoria călăuzirii lui Dumnezeu ni le oferă în toată existența noastră ca biserică și ca indivizi.

Istoria acestor șaptezeci de ani este istoria călăuzirii și prezenței lui Dumnezeu în viața bisericii Sale. Este istoria minunilor săvîșite de Dumnezeu în viața poporului Său și a bisericii Sale.

În rapoartele de acum șaptezeci de ani, publicate în „Curierul Misionar“ din martie 1914, ni se spune că la 31 decembrie 1912 se aflau în România un număr de 315 credincioși adventiști, iar în 1913 numărul lor s-a ridicat la 422. Cu ocazia Conferinței cîmpului misionar din România din anul 1914, au fost înființate un număr de 5 noi comunități și primite — cu ocazia

aceasta — în cîmpul român (Bîrlad cu 9 membri; Mărășești cu 14 membri; Buzău cu 14 membri; Posești cu 34 de membri și Constanța cu 13 membri). La această conferință au luat parte 49 de delegați reprezentînd 13 comunități care se aflau la data aceea în cîmpul misionar român.

Conferința cîmpului misionar român din 1914 este importantă pentru istoria bisericii advente din România și pentru faptul că, cu ocazia aceasta, s-a hotărît înființarea „CONFERINȚEI ROMÂNE A ADVENTIȘTILOR DE ZIUA A ȘAPTEA“. Adunarea generală a votat atunci în unanimitate următorul comitet de conducere: P. P. Paulini, președinte; Ștefan Demetrescu, secretar; L. Christoffer, G. Krüger, A. Darie și Șt. Negoită. La data aceea, Conferința Română avea numai trei pastori întăriți prin binecuvîntare: P. P. Paulini, L.

Christoffer și I. Mantu. Tot cu această ocazie se hotărăște întărirea prin binecuvîntare a fr. Șt. Demetrescu; ca predicatori-ajutori erau frații: Fl. Mateescu și A. Seegfried; misionar, I. Rînea.

Lucrările acestei conferințe s-au ținut în zilele de 13-15 noiembrie 1914 în frumoasa sală Transilvania din București. Din punct de vedere organizatoric, Conferința Română făcea parte din Uniunea Dunăreană. Cele treisprezece comunități existente, care și-au trimis delegați la această conferință au fost: Bîrlad (9 membri); Brăila (27 membri); București-centru (105 membri); București-nord (74 membri); București-sud (23 membri); Buzău (14 membri); Constanța (13 membri); Constanța Viile-Noi (34 membri); Galați (20 membri); Mărășești (14 membri); Ploiești (46 membri); Posești (34 membri); Timboiești (29 membri).

CUPRINS

● De la inimă la inimi . . .	c. I
● Eben-Ezer	1
● Standardul viețuirii creștine	2
● Simboluri ale victoriei	3
● Despre principii — I	4
● P. P. Paulini	7
● O, Betleem!	8
● Seceriș 90	10
● Din nou coboară-Te, Isuse	10
● Scrisoare deschisă	11
● Comunitățile noi	11
● Idei, sugestii, propuneri	14
● N-am știut că sîntem atît de iubiți	16
● Știri	16
● Sfirșit de cale	c. III
● De Anul Nou	c. IV

Către

CONSILIUL DE MINIȘTRII AL ROMÂNIEI

— Loco —

Domnule prim-ministru,

Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea din România a avut în comuna Stupini, județul Brașov, în proprietatea sa terenul și imobilele situate pe str. Cîmpoiului nr. 5 și str. Merilor nr. 9 (denumirea străzilor este cea din anul 1949).

Aceste proprietăți ne-au fost confiscate în anul 1949 prin intermediul Sfatului Popular Brașov, reprezentat atunci prin președintele Vasile Jiga și secretarul Florea Bujoreanu și au fost date spre folosință, timp de multă vreme, securității pentru instruirea cînilor polițiști și pentru alte scopuri ale acestei instituții. În prezent nu știm ce destinație mai are.

Intrucît acesta a fost un act samavolnic, așa cum au fost și altele din timpul dictaturii, socotim ca un act de dreptate, restituirea acestor proprietăți Bisericii Adventiste.

Menționăm că asemenea situație a avut și Biserica Ortodoxă în București cu clădirile Seminarului Teologic Nifon care au fost folosite de către Ministerul Apărării Naționale pentru Academia Tehnică Militară, și care, am aflat din ziar, au fost sau sînt pe cale să fie restituite.

Vă rugăm să binevoiți a dispune măsurile necesare în vederea aducerii la îndeplinire a solicitării noastre.

Președinte,
DUMITRU POPA

Secretar,
NELU DUMITRESCU

În numărul 2 al revistei „Curierul Misionar“ din iunie 1914, sub semnătura fraților P. P. Paulini și Șt. Demetrescu, au fost publicate „Statutele Conferinței Române a Adventiștilor de Ziua a Șaptea“, un prețios document istoric.

Dar a urmat primul război mondial. Din cauza aceasta în anii 1914 și 1915 nu s-au putut ține adunările generale ale Conferinței Române. De asemenea, și activitatea bisericii a fost limitată datorită conflagrației și problemelor pe care le ridică o asemenea situație.

În anul 1916, însă, are loc Adunarea Generală a Conferinței București. Lucrările ei se țin între 14/27-17/30 aprilie 1916 în București, în sala comunității București-Ocolu. În raportul prezentat de fr. P. P. Paulini cu această ocazie, se arată că la lucrările Conferinței au fost reprezentate toate cele 15 comunități. În cadrul lucrării Conferinței au fost primite următoarele comunități: Putineiu cu 22 membri; Rîncezi cu 71 de membri și Focșani cu 19 membri. La lucrări au luat parte 92 de delegați reprezentând cele 18 comunități existente.

La finele anului 1915, Conferința Adventistă din România număra 752 de credincioși. Cu ocazia Conferinței din 1916 se acreditează următorul personal: pastori întăriți prin binecuvîntare: P. P. Paulini, Ștefan Demetrescu, I. Mantu. Predi-

catori-ajutori: I. Rînea. Lucrători-biblici: I. Stănescu, P. Turturică, E. Seegfried, I. Rădulescu. Colportori: Al. Haluș, N. Păduraru și I. Caracas.

Dar războiul continuă în perioada anilor 1917-1919. Războiul independenței aduce în granițele României toate teritoriile românești. România mare impune noi planuri de activitate și organizare.

În 1920, în raportul fr. P. P. Paulini, publicat în „Curierul Misionar“ nr. 1-2/1922 se spune că „la organizarea Uniunii comunităților evanghelice ale Adventiștilor de Ziua a Șaptea din România, aveam în cele patru conferințe (Muntenia, Moldova, Transilvania și Banat) cu ceva mai puțin de 2 000 membri. În 1922, numărul membrilor adventiști din cadrul Uniunii comunităților evanghelice ale Adventiștilor de Ziua a Șaptea din România era de 3 250 de membri.

Din nefericire, nu avem un raport amănunțit al lucrărilor înființării și organizării Uniunii de Conferințe a Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Ne este spus însă că în anul 1920 s-a organizat, Uniunea Română.

De atunci au trecut șaptezeci de ani. Ani de experiențe deosebite, de dezvoltare organizatorică și spirituală. Ani de luptă și înaintare, ani în care persecuțiile din partea autorităților și a bisericii dominan-

te erau omniprezente. Au fost ani de prigoană crîncenă (1940-1944), în care biserica adventă, ca și alte biserici neo-protestante au fost scoase de sub scutul legii și desființate din punct de vedere legal.

După 23 August 1944 a urmat o scurtă perioadă de libertate, în care biserica adventă a cunoscut o activitate și dezvoltare fără precedent (1944-1949).

În această perioadă activitatea publicistică a făcut ca milioane de cărți, reviste și broșuri să fie răs-pîndite — prin colportaj — pretutindeni, în satele și orașele noastre. Seminarul Teologic a funcționat cu toată capacitatea sa la Brașov-Stupini. Au fost ani în care numărul membrilor s-a triplat.

Din nefericire, însă, după 1949, deși biserica noastră a fost recunoscută ca cult prin efectul Legii 407/1946/M.O. 126/3/VI. 1946, pag. 5589-5590, acțiunile oficiale de restrîngere a vieții, activității și libertății religioase s-au materializat în confiscarea tipografiei „Cuvîntul Evangheliei“ și interzicerea tipăririi de literatură adventistă.

În 1949, se confiscă clădirea Institutului Teologic din Brașov-Stupini. Clădirea este pusă la dispoziția armatei și folosită pentru școli militare speciale. Se interzicea lucrarea de colportaj și orice activitate misionară publică în afara casei de rugăciune, activitatea bisericii înscriindu-se numai în perimetrul casei de rugăciune, unde se va păstra și dezvolta spiritul și ființa bisericii.

În această perioadă de timp, au avut loc și situații de tristă amintire. Perioada 1955-1970 a cunoscut în viața bisericii o dare înapoi din punct de vedere organizatoric.

În această perioadă au fost desființate sute de comunități, două conferințe, s-a desființat activitatea Școlii de Sabat pentru copii și nu s-au mai ținut adunări generale la nivelul comunităților, conferințelor și Uniunii.

Tot în această perioadă un proces intentat președintelui și contabilului de după 1955 (Șt. Năulescu și A. Văcăreanu) aduce acestora ani grei de temniță.

De asemenea, se cere procuraturii militare judecarea și condamnarea unui grup de patru pastori (V. Florescu, M. Popa, N. Dumitrescu și D. Popa) pentru vina de a fi tradus din scrierile „interzise“ ale Ellenei G. White. Din fericire, însă, mîna lui Dumnezeu a fost prezentă intervenind prompt. În urma cercetărilor făcute, Procuratura principală militară răspunde la 28 iunie 1965: „Ca urmare la nr. Z.P. 17352/6454/1965 din 14 iunie 1965, vă facem cunoscut că în urma verificărilor făcute în legătură cu sesizările pe care le-a făcut... a rezultat că sînt neîntemeiate. Trăducerile la care se face referire în materialul trimis au fost făcute cu aprobările prealabile ale conducerii Culturii Advenist... Procuror militar, șef de secție, M. Iliescu“.

(continuare în pag. 13)

STANDARDUL VIETŢURII CREŞTINE ÎN BISERICA ADVENTIŞTILOR DE ZIU A A ŞAPTEA

1. Studiul zilnic și cu rugăciune al Bibliei
2. Sprijinirea tuturor eforturilor pentru ordine socială, pentru mai bine, menținerea unei atitudini fără compromis pentru dreptate în problemele civice și loialitatea cetățenească
3. O deosebită grijă în păzirea Sabatului
4. Respect pentru timpul și locul închinării
5. O inteligentă păzire a legilor sănătății, care au de-a face cu aerul curat, aerisirea, îmbrăcămintea decentă, curățenia, exercițiile potrivite și recreația, odihna adevărată, dieta sănătoasă, abținerea de la folosirea băuturilor alcoolice, a narcoticelor și tutunului
6. Modestie în îmbrăcăminte și abținere de la purtarea po-doabelor
7. Simplitate, abținere de la cheltuirea extravagantă a banilor pentru lucruri nefolositoare, pentru satisfacerea min-driei
8. Citirea numai a unei bune literaturi
9. Folosirea selectivă a aparatelor de radio și televiziune
10. Abținerea de la orice amuzamente care nu contribuie la creșterea vieții spirituale
11. O mare atenție în alegerea muzicii, evitînd orice limbaj muzical ce exprimă sentimente triviale
12. Evitarea relațiilor sociale ce pot duce la adulter, perver-siune sexuală, incest, homosexualitate
13. A nu intra în legături de căsătorie neingăduite de Biblie

Din Manualul comunității
ed. 1986

SIMBOLURI

Fotografii. Trei imagini din miliardele cu care sistemul nostru informațional a fost copleșit în zilele de neuitat ale întoarcerii la libertate.

O bibliotecă distrusă. Nu se văd cărțile arse, călcate în picioare, strivite sub moloz. Cine a luptat împotriva cărților? Nu cumva este aceasta o tragică reminiscență a războiului profetizat împotriva Cărții cărților?

Între timp au venit meșterii să repare biblioteca. Va fi pregătită să adăpostească multe cărți trimise din lumea întreagă. Pe fiecare va fi dedicația, de loc formală: „Cu dragoste, tineretului român“. Nădăjduiesc să fie loc și pentru Cartea a cărei dedicație va fi semnată de Însuși Dumnezeu: „Cu dragoste, tineretului român“.

Flori în gura de foc a unui tanc. Floarea e floare și într-o țevă de tun. Tunul nu mai e tun când din el răsar garoafe. Și noi privim în jur nu doar cu ochiul reporterului. Noi trebuie să privim cu ochi profetici. Această minune, aceste flori crescute din țeva unui tanc, acest „Lăstar care iese dintr-un pământ uscat“ (Isaia 53,2) ne spun că ne-a venit timpul pentru munca sufletu-

lui, ca mulți să fie puși „într-o stare după voia lui Dumnezeu“ (Isaia 53,11). Să ne grăbim, altfel garoafele se vor vesteji, și tunul va improșca iarăși foc.

ALE VICTORIEI

Un semn comun al victoriei, tată și fiu. Pe ultima pagină a Vechiului Testament se profetizează că apropierea mării zile a Domnului, Zilei Victoriei, „va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor“ (Mal. 4,6).

Apropierea victoriei ne apropie unii de alții. Stăruirea în dezbinare acum este privită de Dumnezeu ca păcat de neiertat: „ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!“

Victoria este aproape. „Uniți-vă! Uniți-vă, Uniți-vă!“

In vorbirea curentă a credincioșilor Adventiști de Ziua a Șaptea se întrebuințează adesea expresia de: „principiu“ sau „principii“. Și deci cineva poate să întrebe: „Ce se înțelege prin cuvântul „principiu“? Ce sînt acelea „principii adventiste“? Și cum se poate călca un „principiu“? Problema are o deosebită însemnătate practică și de aceea în rîndurile ce urmează se caută un răspuns la întrebările în legătură cu problema aceasta. Natural că studiul de față

Element primordial considerat în antichitate și în evul mediu ca originea lumii fizice... Cauză inițială a lumii fizice și morale. 4) Regulă sau normă de acțiune, de legislație, etc. 5) Convingere, punct de vedere“ — pag. 663, **Editura Academiei Republicii Populare Române, 1958.**

Dicționarul Limbii Române, de Lazăr Săineanu, la pag. 508. 509, dă explicațiile următoare la cuvîntul principiu: 1. început, cauză primă; 2. ceea ce constituie, compune lucrurile: atomii sînt principiile tuturor

vește de fundament altora. Pl. Reguli primare ale unei arte, ale unei științe. Reguli morale“. Iată ce spune și **Chamber's Twentieth Century Dictionary of the English Language, pag. 729. Principiu, un adevăr fundamental pe care se întemeiază altele sau din care se nasc altele; o lege sau o doctrină din care sînt derivate altele: o facultate originală a minții; o regulă de purtare statornică; (în chimie) o parte constituență; (vechi) un început... Principiu prim, un principiu foarte general care nu se poate deduce din altul. (Latinește: principium: început).**

Și în sfîrșit să vedem și explicația dată de **Meyers — Conversation — Lexicon, vol. 16, pag. 351. Principiu (lat. principium) începutul, cel dinții, ceva de care un altul este condus sau determinat, și care din cauza aceasta nu numai că nu are nevoie personal de un altul, ci dimpotrivă toate celelalte au nevoie de el. Se deosebesc mai întii principiile reale sau principiile existenței și acțiunii (principia essendi sau fiendi) și principiile ideale sau ale cunoștinței (p. cognoscendi) și se înțeleg sub primele, motivele ultime a ceea ce este și se întimplă, între acestea, punctele de pornire și temeuri ale gândirii și cunoașterii sigure pentru ele însele. Între principiile cunoașterii se deosebesc și acelea care se raportează numai la forma orînduirii și a legăturii lăuntrice a unei anumite sume de cunoștințe (principii formale), și acelea, de care depinde conținutul cunoștințelor (principii materiale); la primele aparțin de pildă regulile logicii și ale dialecticii, principiile materiale dimpotrivă sînt atît de numeroase ca și obiectele cunoașterii și activității intelectuale însăși. O altă deosebire este aceea dintre principiile teoretice și practice, dintre care primele se raportează numai la cunoaștere, iar ultimele reprezintă norme sau principii de procedură. În fizică se înțelege prin principiu o idee de bază, o regulă, de pildă principiu conservării energiei.“**

Despre principii

este prezentat foarte rezumativ și cu aplicații numai la Biserica Adventistă, căci dacă ar fi să se dea toate lămuririle ce se pot da în legătură cu expresia „principiu“ ar fi nevoie de un studiu mult mai amplu. Se va căuta răspunsul la aceste întrebări pe baza mijloacelor ce ne stau la îndemînă și așa încît să avem un folos practic.

I. Ce se înțelege prin cuvîntul principiu

a. Cuvîntul românesc principiu derivă de la latinescul principium, care înseamnă început.

Dicționarul Limbii Române moderne, dă următoarele explicații la cuvîntul principiu: 1) Element fundamental, idee de bază pe care se întemeiază o teorie științifică, un sistem politic, etc. Propoziția admisă ca adevărată, care servește la deducerea propozițiilor unui sistem deductiv. 2) Lege fundamentală a unei științe, a unei arte, a unei discipline. Principii conservării materiei. (La pl.). Totalitatea legilor și noțiunilor de bază ale unei discipline; (concr.) tratat care cuprinde astfel de legi și noțiuni. Principii de filosofie, 3)

corpurilor; 3. noțiuni fundamentale: principii de chimie; primele principii, varietăți sau axiome primitive; fizică, lege: principiu lui Arhimede; 5. regulă de purtare: a rămînea fidel principii de onoare; 6. absolvit se zice de bunele principii de morală: e un om fără principii.“

Iată ce spune despre cuvîntul principiu și **Enciclopedia Română, Minerva, la pag. 784: Principiu (lat.) 1. început, temei, origine, figurat: ipoteză. 2. (Metafizică): temeiul explicației universului, esența lumii. 3. (Teor. cunoșt.): punct de vedere pentru priceperea și aprecierea lucrurilor, criteriu. 4. (Etică): regulă supremă de acțiune (comportare), temeiul moralității = principiu moral“.**

Să comparăm aceste explicații din dicționarele românești cu unele în limbi străine.

Iată de pildă cum explică cuvîntul principiu **Nouveau Petit Larousse Illustré, pag. 828: Principiu (lat. principium). Început, origine. Cauză primară, rațiune, bază, izvor. Elemente, materie esențială. Agent natural. Opinie, fel de a vedea. Lege: principiu lui Arhimede. Propoziție care ser-**

Reținem deci pentru noi, și din punctul de vedere care corespunde Bisericii Advente, următoarele accepțiuni ale cuvîntului „principiu“ : a) Început, origine, temei, cauză primară, bază, izvor. b) Idee de bază pe care se întemeiază o teorie științifică, etc. Un adevăr fundamental pe care se întemeiază altele. c) Regulă, sau normă de acțiune, de legislație, etc. Reguli morale. d) Convingere, punct de vedere.

Cuvîntul „principiu“ în Sfînta Scriptură.

Cuvîntul „principiu“, chiar sub forma aceasta nu e de găsit în Sfînta Scriptură în versiunea românească curentă. Poate fi găsit însă în versiuni ale altor limbi. De pildă, în versiunea latină cuvîntul „principium“, poate fi găsit în mai multe pasaje cu înțelesul lui propriu de „început“. Așa în Gen. 1,1, citim : „**In principio creavit Deus caelum et terram**“. (La început Dumnezeu, a făcut cerul și pămîntul). În Prov. 1,7, găsim iarăși acest cuvînt : „Timor Domini, principium sapientiae“. (Temerea de Domnul este începutul înțelepciunii). Iar în Prov. 9,10, găsim următoarea expresie similară : „**Principium sapientiae, timor Domini : et scientia sanctorum, prudentia**“. (Începutul înțelepciunii este frica de Domnul ; și știința sfinților, este priceperea).

Dacă urmărim același cuvînt în limba greacă, nu-l găsim sub înfățișarea latină de **principium**, ci după cum este logic îl găsim sub aspectul echivalent de **arhe** care însemnează : început, principiu, origine, izvor, bază. De la acest **arhe** avem destule cuvînte derivate și care sînt în uz și în limba română, ca de pildă arhaic, arheologie, etc. În limba greacă acest **arhe** însemnează și conducător, șef,

comandant, de unde avem și cuvîntele derivate : Arhipăstorul, sau arhiamăgitorul, în sensul de Marele Păstor sau de marele amăgitor. Ne interesează cuvîntul în limba greacă deoarece în limba aceasta avem cea mai veche traducere a Vechiului Testament și pentru că e limba în care s-au răspîndit scrierile Noului Testament.

Pentru limba greacă găsim cuvîntul **arhe** (început), atît în Gen. 1,1 — ca „început“ al creațiunii, cît și la Prov. 1,7 ca „început al înțelepciunii“ ; la Marcu 13,8 ca „început (arhai) al durerilor“ ; la Ioan 8,44 unde se spune că „diavolul este delă început (arhys) un ucigaș“ ; la Ioan 1,1,2 unde se spune că „la început (arhe) a fost Cu — vîntul“, la Apoc. 1,8 unde se spune : „Eu sînt Alfa și Omega, începutul (arhe) și sfîrșitul“, și la Apoc. 3,14 unde Martorul credincios este numit „începutul (arhe) zidirii lui Dumnezeu“.

În limba italiană îl găsim în aceleași locuri unde îl găsim și în limba latină.

În versiunea engleză a Sfîntei Scripturi găsim cuvîntul „**principle**“ (principiu), derivat de la latinescul „principium“, în două pasaje din Noul Testament și anume, în Evrei 5,12 unde e întrebuintat pentru ceea ce noi avem în românește ca expresie sub „cele dinții adevăruri“, și în Evrei 6,1 unde stă pentru expresia românească „adevărurile începătoare“. Și aici însă sensul de „început“ sau **începător** nu este pierdut.

Așadar cuvîntul latinesc original „**principium**“ este folosit și în Sfînta Scriptură sub înțelesul de început, fie că este vorba de începutul operei de creațiune a cerului și a pămîntului, fie că este vorba de începutul înțelepciunii despre care se spune că este „teme-rea de Domnul“.

Folosirea expresiei „principii“ în scrierile Spiritului Profetic.

Dăm mai jos cîteva citate caracteristice din scrierile Spiritului Profetiei unde cuvîntul „principiu“ sau „principii“ este folosit și ne ajută să înțelegem mai bine sensul acestuia.

De pildă în Mărturii, vol. V, pag. 124, se spune : „**Iubirea este un principiu activ**“. „Ceea ce vă lipsește este iubirea. Principiul acesta curat și sfînt distinge caracterul și conduita creștinilor de a oamenilor din lume“ (Id., vol. II, pag. 169). „**Atunci cînd principiul cereșc al iubirii eterne, umple inima, ea se va revărșa față de alții, nu numai pentru că se primesc favoruri de la ei, ci pentru că iubirea este principiul acțiunii și modifică caracterul, cîrmuiește impulsurile, stăpînește pasiunile, supune vrăjmășia, și înalță și înobilează afecțiunile**“. (Id., vol. IV, pag. 223. 224).

„**Adevărata iubire este un principiu mai înalt, mai sfînt, cu totul deosebit de acea iubire, care e trezită doar de impulsii și care dispare brusc, cînd e pusă la grea încercare**“ (Patriarhi și Profeti, pag. 171).

„Domnul dorește să aibă oameni care văd lucrarea în măreția ei, și care înțeleg **principiile care au fost întrefesute cu ea de la începuturile ei**. El nu dorește ca o ordine lumească a lucrurilor să se introducă pentru a modela lucrarea într-un chip cu totul deosebit de acela pe care El l-a trasat pentru poporul Său. Lucrarea trebuie să poarte caracterul Aceluia care i-a dat naștere“ (Mărturii, vol. VII, pag. 209).

„**Principiile care trebuie să ne mine pe noi ca lucrători în lucrarea lui Dumnezeu sînt arătate de apostolul Pavel El zice : 'Noi sîntem împreună lucrători cu Dumnezeu (1 Cor 3,9). 'Tot ce faceți să faceți din inimă, ca pentru Domnul și nu ca pentru oameni'**“ (Col 3,23 — Id., vol. IV, pag. 37).

„**Există legi mari, care cîrmuiesc lumea naturală, iar cele spirituale sînt stăpînite de**

principii la fel de sigure" (Id., vol. IX, pag. 221).

„Domnul nu dorește ca oamenii... să vadă că buna lor stare fizică, mintală și morală, depinde de ascultarea de legea Sa. E scopul Său ca instituțiile noastre să fie un mijloc intuitiv care să arate rezultatele ascultării de principiile cele drepte". (Mărturii, vol. VI, pag. 224).

„Principiile înălțătoare, curățitoare și innobilatoare ale cerului ar fi introduse în societate, și ar lucra ca aluatul". (Mărt. vol. VII, pag. 152).

„Dumnezeu a dat oamenilor principii nepieritoare la care într-o zi se va pleca orice putere omenească. El ne invită să prezentăm lumii prin precept și exemplu o demonstrație a acestor principii. Pentru toți aceia care îl onorează printr-o credințioasă alipire la Cuvîntul Său, rezultatul va fi glorios. Însemnează mult a ne alipi de niște principii care vor dăinui în decursul veacurilor veșnice" (Mărturii, vol. VII, pag. 152).

„Este scopul Lui ca aceia care practică sfințele Sale precepte să fie un popor deosebit... Nu numai față de lumea aceasta, dar chiar și față de univers noi trebuie să facem cunoscut *principiile împărăției Sale* (Ef. 3,8-10; 1 Cor. 4,9; 2 Petru 3,11.12 — Mart. vol. VI, pag. 12.13).

„Dacă dorim să avem parte de societatea cerească pe pământul înnoit, trebuie să fim cîrmuiți aici de principii cerești" (Id., vol. II, pag. 133).

„Dacă ei fac din cuprinzătoarele principii ale Cuvîntului lui Dumnezeu *temelia caracterului lor*, vor putea sta oriunde îi va chema Domnul în providența Sa" (Id., vol. IV, pag. 562).

„Ar trebui să fie străduința fiecărui creștin de a servi pe Dumnezeu din principiu și nu călăuzit de sentiment" (Id., vol. IV, pag. 161).

„Dumnezeu trebuie să fie servit din principiu și nu din sentiment" (Id., pag. 167).

„Experiența religioasă a acestei categorii de așa-ziși Adventiști de Ziua a Șaptea, nu era vrednică de încredere. La baza faptelor lor ei nu aveau principii ferme. Erau încrezători în sine și lăudăroși" (Idem., vol. II, pag. 553-554).

„El trebuie să stea în poziția aceea din care poate să influențeze, și nu să fie influențat. Tare ca o stîncă la principii, cu o credință inteligentă el trebuie să stea necorupt de influențele înconjurătoare" (Id., vol. IV, pag. 555).

Deci, după felul cum este folosit în scrierile Spiritului Profetic, cuvîntul „principiu" însemnează :

1) **Lege de conducere în cele spirituale.** Există legi mari, care cîrmuiesc lumea naturală, iar cele spirituale sînt stăpînite de principii la fel de sigure. (Mărt. I.221).

„Iubirea este un principiu activ". „Principiul acesta curat e sfînt". „Principiul ceresc al iubirii". „Iubirea este principiu al acțiunii" (Id., 4, pag. 223-224). „Dumnezeu a dat oamenilor principii nepieritoare" — Id., vol. VI, pag. 52). „Trebuie să fim cîrmuiți aici de principii cerești" (Id., vol. II, pag. 133).

2) **Norme de conducere în organizația Bisericii, în funcționarea ei și a instituțiilor ei.** „Domnul dorește să aibă oameni care văd lucrarea în măreția ei și care înțeleg principiile care au fost întreșute cu ea de la începuturile ei". (Id., vol. VII, pag. 209). „E scopul Său ca instituțiile noastre să fie un mijloc intuitiv care să arate rezultatele ascultării de principiile cele drepte" (Id., vol. VI, pag. 224). „Tare ca o stîncă în principiu, cu o credință inteligentă trebuie să stea necorupt de influențele înconjurătoare" (Id., vol. IV, pag. 555).

3) **Principiul nu e sentiment.** „Dumnezeu trebuie să fie servit din principiu și nu din sentiment" (Id., vol. IV, pag. 161).

Din aceleași scrieri rezultă că principiile acestea dumnezeiești le găsim în Cuvîntul lui Dumnezeu. „Dacă ei fac din cuprinzătoarele principii ale Cuvîntului lui Dumnezeu temelia caracterului, ei vor putea sta" (Id., vol. IV, pag. 562).

Tot din scrierile acestea reiese că o persoană poate să zidească în caracterul său principii dumnezeiești, un altul poate să zidească în caracterul său principii lipsite de tărie și de valoare cerească. Iată ce citim în Mărturii vol. II, pag. 553-554 despre o anumită categorie de persoane care se pretindeau a fi Adventiști de Ziua a Șaptea :

„Unii și-au adunat experiența în mijlocul unei categorii de fanatici religioși care nu aveau adevăratul simț al caracterului înălțător al lucrării. Experiența religioasă a acestei categorii de așa-ziși Adventiști de Ziua a Șaptea, nu era vrednică de încredere. La baza faptelor lor ei nu aveau principii ferme. Erau încrezători în sine și lăudăroși. Religia lor nu consta din fapte ale dreptății, dintr-o adevărată smerenie a suflăturii, și sinceră devotare față de Dumnezeu, ci din impulsii, din zgomot și confuzii, amestecate cu excentricități și ciudățenii. Ei nu au simțit și nici nu puteau să simtă, necesitatea de a fi îmbrăcați cu dreptatea lui Hristos. Ei aveau o dreptate a lor proprie, care era ca niște zdrențe murdare și pe care în nici un caz Dumnezeu nu o poate primi. Persoanele acestea nu aveau plăcere de unire și armonie în acțiune. Ei erau nedisciplinați, nesupuși, nerenăscuți, neconsacrați și elementul acesta de confuzie corespundea minții lor nedisciplinate. Ei erau un blestem pentru lucrarea lui Dumnezeu, și au adus la discreditare numele de Adventiști de Ziua a Șaptea" (Mărturii, vol. II, pag. 553-554).

D. Florea

Petre P. Paulini vede lumina zilei la 12 martie 1882 în com. Chitila, jud. Ilfov din părinți muncitori. Cursul primar îl face la Rîmnicu Vilcea, unde se mută părinții săi (1889—1893). Copil ce vădea certe calități intelectuale este îndrumat de părinți — nu cu puține sacrificii — să studieze mai departe. Astfel între anii 1894—1905 urmează cursurile liceului teoretic din Craiova.

În octombrie 1905 fr. P. P. Paulini se înscrie la facultatea de medicină din București. Pînă la această dată el și-a făcut stagiul militar în compania 1-a a regimentului 2 Vilcea, unde era ofițer fr. Ștefan Demetrescu, care ulterior va primi adevărul și va sluji toată viața ca pastor al Evangheliei.

Pe cînd era student, un prieten al său, student la drept, mai tîrziu un distins avocat și senator, l-a invitat să-l însoțească la adunarea adventiștilor (ce număra 20 de membri) din str. Negru Vodă, pentru a-l convinge de rădăcirea sa.

Însoțindu-l pe prietenul său la comunitatea adventistă, fr. Paulini a auzit acolo pentru prima dată vorbindu-se despre istoria lumii în lumina profețiilor lui Daniel. Subiectul l-a interesat. Se convinge despre divinitatea și inspirația Bibliei și... rămîne. Fr. P. P. Paulini vorbind mai tîrziu despre acest eveniment din viața sa spunea: „Prietenul meu n-a mai venit la adunare, dar eu din ziua aceea am rămas nedespărțit de poporul lui Dumnezeu. Ocazia aceea o consider ziua renașterii mele. Deși, mai tîrziu cînd prietenul meu a auzit că am părăsit facultatea de medicină spre a mă dedica studiului Bibliei, mi-a reproșat zicînd: 'Dacă știam că te faci adventist, nu te-aș fi invitat să mergi la adunarea lor.' Eu însă am avut destul timp să meditez asupra pasului făcut... și nu regret, mă simt chiar fericit. Exprim prietenului meu mulțumirile mele sincere pentru binele pe care — fără să vrea — mi l-a făcut.”

Doritor să cunoască bine adevărurile Sfințelor Scripturi atît pentru el cit și pentru a putea

să dea mărturie și altora despre convingerile lui religioase, merge la Seminarul Teologic Adventist de la Friedensau, Germania. Aici cercetează cu sîrguință și interes adevărurile Bibliei.

Întorcîndu-se în țară, îl găsim în anul 1908 ca misionar la Arad. Studios, un bun vorbitor și fire activă lucrează cu mult succes. Conferințele sale religioase atrag un numeros public care cunoaște astfel Evanghelia mîntuirii. În 1910 fr. P. P. Paulini este întărit prin binecuvîntare ca pastor al bisericii advente din România.

De aici înainte viața fr. Paulini se va identifica cu viața și activitatea bisericii. În rapoartele vremii publicate în paginile Curierului Misionar numele fr. Paulini este amintit ca fiind coordonatorul lucrării în țara noastră. În anul 1914 cîmpul misionar român este organizat ca prima „Conferin-

P. P. Paulini

ță” a Bisericii Adventiste din România. Președinte al acestei Conferințe este ales fr. P. P. Paulini, secretar fiind fr. St. Demetrescu. An de an, pînă în 1920, fr. Paulini va fi reales ca președinte al Conferinței A.Z.S. din România. Acești ani

ghelistic, conferințe biblice, botezînd, împreună cu ceilalți slujitori ai lui Dumnezeu.

În 1920, cînd se organizează Uniunea Română a Bisericii Adventiste, fr. P. P. Paulini va fi primul ei președinte pînă în 1928. De acum lucrarea s-a dezvoltat puternic. În 1924 la Adunarea Generală a Uniunii fr. P. Paulini a fost reales ca președinte, secretar fiind ales fr. Dumitru Florea. În cadrul Uniunii existau patru Conferințe (Muntenia, Moldova, Transilvania și Banat-Crișana) cu peste 5 000 de membri.

În perioada anilor 1928-1932 fr. P. Paulini este transferat în Elveția, unde va conduce biserica adventistă din această țară.

La Adunarea Generală din 1932 fr. Paulini este reales președinte al Uniunii și va funcționa pînă în 1936 cînd fr. Dumitru Florea va fi chemat să preia conducerea Uniunii.

1920 — 1990

sînt ani de o intensă activitate. Fr. Paulini este prezent pretutîndeni, țînînd eforturi evan-

Fr. Paulini va continua să lucreze ca secretar la departamente, consilier pentru Studii și Documentare la Uniune și membru al Comitetului Uniunii.

Fratele Paulini a avut un condei foarte prolific. Revistele publicate începând din 1913 cuprind multe articole semnate de dînsul. A scris o serie de cărți și broșuri care au îmbogățit literatura adventă. Vorbitor de mare talent și bun cunoscător al doctrinei, fr. P. P. Paulini a contribuit mult la dezvoltarea bisericii adventiste din România.

Ultima sa carte publicată, „Sfîrșitul lumii” care era o prezentare a profețiilor biblice privind evenimentele finale ale Planului de Mîntuire, i-a adus mari neplăceri. Hărțuit de organele securității, a fost anchetat și supus unor tratamente neomenoase care i-au subrezit sănătatea și nervii.

În toți cei 45 de ani ai slujirii sale a lucrat neobosit zi și noapte pentru binele tuturor, pe frig și arșiță, pe vînt și ploaie, din loc în loc în întreaga țară, a dus vestea cea bună a Evangheliei tuturor. La începutul activității sale erau

aproximativ 50 de credincioși adventiști în toată țara. La sfîrșitul activității sale, biserica adventistă număra zeci de mii de membri în toată țara. Inima sa era plină de bucurie atunci cînd vedea modul minunat în care Dumnezeu a binecuvîntat lucrarea bisericii al cărei slujitor era.

A avut certe bucurii în viață și activitatea sa, ceea ce a făcut ca să se întărească credința sa în Dumnezeu și chemarea sa. A avut însă și necazuri și multe zile de zbucium sufletec, care l-au apropiat tot mai mult de Dumnezeu, Căruia se ruga fierbinte pentru putere și tărie.

În felul său de viață a dat dovadă de multă sirguință în cercetarea Sfințelor Scripturi, aprofundînd și aplicînd la viața practică toate învățăturile Bibliei.

A scris și a vorbit mult în susținerea și apărarea punctelor adevărului prezent, în mod deosebit în legătură cu întreita solie îngerească și fericita nădejde a creștinului și arătarea în glorie și mărire a Domnului Hristos.

A fost încercat mult, ca orice bărbat de seamă al lui Dumnezeu. A fost încercat în viața sa, în lucrarea sa, în familia sa și în timpul său. Dar a fost

un luptător! Contribuția sa la dezvoltarea bisericii advente din România este inestimabilă.

Închide ochii în seara zilei de 20 iulie 1953, în locuința sa din București. După zeci de ani de osteneți și eforturi în slujba Evangheliei, intră în odihna temporară așteptînd împreună cu toți cei care au adormit în Hristos, răsplata veșniciei.

La această aniversare aducem laudă lui Dumnezeu pentru pionierii bisericii noastre. Pentru aceia care au lucrat în arșița zilei purtînd în sufletul și corpul lor semnele luptelor și-n inimi bucuria împlinirii. Cîtă dreptate avea serva Domnului cînd spunea:

„Trecînd în revistă istoria trecută a bisericii noastre și văzînd fiecare pas de înaintare făcut pînă în clipa de față, pot spune: „Lăudat să fie Dumnezeu!”

Văzînd ceea ce a făcut Dumnezeu, sînt plină de uimire și de încredere în Domnul Hristos în calitatea Sa de conducător al bisericii Sale. Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor, decît de a uita drumul pe care ne-a condus Dumnezeu pînă în prezent” (T.M./31).

Redacție

O, Betleem!...

Era în ajunul Crăciunului anului 1942. Germanii și aliații onorau deopotrivă o neoficială încetare a ostilităților pentru sărbătoarea evenimentului nașterii Domnului, dar orașelul Warrington era în întuneric în acea noapte rece, umedă și sub bătaia vîntului, ca și cînd în orice moment s-ar fi așteptat un raid aerian. Siluete se furișau în întuneric într-o parte și alta pe străzi, oameni singuratici și taciturni se îndreptau prin întuneric spre treburile lor.

Pastorul Richard Rockford era rînduit să țină serviciul divin de la miezul nopții în biserica St. Mary; soldați și civili deopotrivă își făceau încet drum pe străzile neluminate spre locul de închinare.

La 23,30 nu mai era nici un loc liber pe scaune, cu excepția a trei rînduri din față care erau goale.

La 23,50, ușile principale s-au deschis și un grup de prizonieri germani și italieni, flancați

de santinele americane și engleze înarmate cu puști, a intrat și s-a îndreptat spre locurile rezervate lor, ocupîndu-le. Soldații germani s-au așezat în dreapta, iar cei italieni în stînga. Însesnele roșii POW (prizonier de război) de pe spatulele fiecăruia din grup erau asemenea unor ținte. Așa și erau în realitate.

La 23,55 pastorul Rockford a apărut și a ridicat mina în semn de a i se da ascultare.

El explică celor prezenți în lăcașul de închinare, veniți să se închine, că instalarea frumoasei orgi din biserică a început în anul 1939. Cînd războiul a izbucnit, însă, din cauza lipsei de materiale, au fost obligați să oprească lucrul la instalarea ei. Apoi au venit soldații americani și aceștia au adus materialele necesare continuării instalării orgii și pricepuși fiind au terminat lucrul la timp ca ea să poată fi folosită la serviciul divin din seara ajunului sărbătoririi nașterii Domnului.

Organistul bisericii a luat lecții de perfecționare timp de trei luni la Manchester, pentru ca să poată cînta în seara aceea.

Pastorul s-a oprit apoi pentru un moment ezitînd să meargă mai departe. Toți cei prezenți au putut reține în vocea lui o undă de

amărăciune și durere sufletească atunci când a continuat: „Îmi pare însă rău că trebuie să vă spun că tocmai astăzi organistul nostru s-a îmbolnăvit de gripă“. Apoi a făcut o pauză, după care vocea pastorului parecă era sugrumată când, ca pentru el, a spus plin de amărăciune: „Așa că în seara aceasta a sărbătorii nașterii Domnului nu vom avea posibilitatea audierii unui program special de orgă“. Un simțământ de dezamăgire s-a făcut simțit, iar ici și colo s-a auzit cite un oftat. Apoi... liniște.

Deodată, în grupul prizonierilor germani s-a produs o mișcare. Cei prezenți s-au alertat atunci când un prizonier german s-a ridicat și a vorbit ceva cu cei din gardă. Apoi, părându-și locul, s-a întors și a făcut câțiva pași pe culoarul bisericii, urmat îndeaproape de o santinelă. Prizonierul a urcat apoi treptele, s-a inclinat cu respect în fața pastorului și s-a așezat la orgă.

În inimile celor prezenți s-a infiripat un simțământ de curiozitate și neîncredere. Va putea oare acest tinăr să cînte la orgă? Sau poate el n-a făcut altceva decît să dea loc la un incident menit să arate lipsa lor de respect pentru această sfîntă ocazie?

Dar acordurile plăcute, cuceritoare ale binecunoscutului cîntec „O, Betleem“ (Stille Nacht) au început să inunde lăcașul de închinare și să încălzească inimile celor prezenți care, purtați în extaz de armonia și solia imnului, ascultau plini de evlavie. Niciodată nu auziseră o interpretare atît de caldă și pătrunzătoare ca aceasta. Era ca și cînd spiritul cerului se revărsa în noaptea aceea din degetele acestui prizonier și străpungea inima tuturor celor prezenți.

Și organistul continua să cînte. Mîinile lui alergau pe claviatura orgii, iar picioarele acționau pedalierul, lăsînd ca melodie după me-

lodie să încălzească și să sensibilizeze inimile ascultătorilor. Cîntece vechi de secole a căror solie vorbea despre nașterea Domnului păcii, se revărsau în valuri plăcute. Cerul coborise în mijlocul și în inimile lor.

Ochii multora erau umezi și unii plingeau în tăcere, pătrunși de puterea și frumusețea muzicii.

Tot timpul cit prizonierul a cîntat, garda a stat lingă el, avînd țeava puștii îndreptată spre inima lui. Nu se putea imagina nimic mai nepotrivit pentru un moment atît de plin de semnificații și simțăminte sfînte.

În cele din urmă, organistul s-a oprit. Muzica armoniilor sfînte a încetat. Asupra tuturor s-a așternut o tăcere profundă și cercetătoare. Ridicîndu-se încet, soldatul a schimbat scurt citeva cuvînte cu pastorul, apoi s-a îndreptat spre locul său, printre prizonieri, așezîndu-se încet, urmat tot timpul de escorta sa.

Vocea pastorului era cam răgușită atunci când s-a adresat din nou celor prezenți în biserică. El a explicat că băiatul care s-a oferit să cînte în seara aceasta o muzică atît de inspirată era dintr-un mic oraș din Bavaria și a studiat din copilărie muzica.

„Acest tinăr“, a spus în concluzie pastorul, „ca prizonier într-o țară neprietenă, a demonstrat aici, în seara aceasta, că adevăratele legături ale iubirii frățești, așa cum sînt exemplificate de spiritul cerului, spiritul Domnului Hristos, transcend orice conflict brutal în care se poate angrena omul. Datorăm acestui tinăr mulțumire și recunoștință pentru că a arătat că popoarele acestor două națiuni vrăjmașe au totuși ceva în comun, o bază comună pentru înțelegere și anume convingerile lor religioase, și credința lor în Isus Hristos Mintuitorul“.

Prelucrare după H. FERGUSON

Către

MINISTRUL ÎNVĂȚĂMINTULUI

— Loco —

Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea din România este o biserică Creștină care în doctrina sa recunoaște crezul creștin în totalitatea lui, întemeindu-și învățătura pe întreaga Biblie, avînd ca model desăvîrșit de credință și viețuire pe Mintuitorul Isus Hristos.

Specificul Cultului nostru este recunoașterea autorității și valabilitatea tuturor celor zece porunci, și ca urmare credincioșii adventiști sărbătorească ca zi de odihnă săptămînală sîmbăta care este ziua a șaptea a săptămîinii. De aceea, oamenii muncii de religie adventistă lucrează în toate zilele săptămîinii, cu excepția sîmbetei. Același lucru este valabil în învățămînt și în serviciul miitar. Ca urmare propunem ca ziua a doua nelucrătoare în afară de duminică să fie sîmbăta. În sprijinul propunerii noastre mai este și faptul că în cazul că vor fi cinci zile lucrătoare, iar părinții vor avea sîmbăta și duminica zile libere, este numai normal ca și copiii să poată fi împreună cu părinții.

Ca principii, Biserica Adventistă este adepta separării bisericii de stat, după cuvîntul Mintuitorului

care a zis: „Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu“. Potrivit acestui principiu, Biserica Adventistă se întreține singură, fără a solicita sprijin sau subvenție de la Stat.

Tot în acest context, considerăm că este normal ca școala să fie laică, despărțită de biserică.

Învățămîntul religios să fie predat de către fiecare biserică după doctrina sa. Dacă s-ar introduce religia în școală ar însemna ca Biserica majoritară să impună religia ei celorlalți elevi de alte convingeri religioase, lucru care în vremurile trecute a produs multă tulburare și incurcături. Aceasta ar fi în contradicție cu spiritul de democrație și de libertate.

De altfel credincioșii Bisericii noastre s-au alăturat cu tot sufletul și cu toată inima programului Frontului Salvării Naționale, contribuînd cu mijloace bănești substanțiale și cu acțiuni de ajutoare oriunde a fost și este cazul.

În speranța că înțelegerea, echilibrul și principiile de libertate și echitate vor da roadele așteptate, vă dorim binecuvîntarea lui Dumnezeu, sănătate și putere de muncă.

Comitetul de conducere al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea,

Președinte,
DUMITRU POPA

Secretar,
NELU DUMITRESCU

SE CER IȘ

'90

Fratele Carlos E. Aeschli-
mann din partea Confe-
rinței Generale, coordonator al
programului „Seceriș 90” a-
dresându-se bisericii spunea:

„Grație binecuvântărilor lui
Dumnezeu și cu colaborarea
fraților membri ai comunități-
lor noastre, a pastorilor s-a a-
tins ținta de bază a „SECERI-
ȘULUI 90” și anume 2 000 000
botezuri.

Din acest program au mai
rămas numai șase luni. Divi-
ziunile Sud-America și Inter-
America și-au atins tintele
propuse. În prezent Biserica
Adventă a depășit numărul de
șase milioane de membri. În
1880 existau numai 11 membri
adventiști de ziua a șaptea la un
milion de locuitori ai omenirii.
În 1985 erau 975 de membri
adventiști la 1 milion de locu-
itori.

În prezent ne aflăm la în-
cheierea efortului evanghelistic
denumit „Seceriș 90”. Fr. N.
Wilson, președintele Conferin-
ței Generale, spunea într-un
mesaj special adresat bisericii:
„A mai rămas numai puțin
timp pînă la încheierea ‘Seceri-
șului 90’. Chemăm întreaga bi-
serică de pretutindeni să se
unească într-un efort evanghe-
listic fără precedent pentru a
consacra cele șase luni ce au
mai rămas pentru realizarea
unui program global de cîști-
gare de suflete. Pastorii și an-
gajații bisericii împreună cu
întreaga noastră frățietate să
fie cuprinși în realizarea ace-
stui program.

Comitetul Anual al Confe-
rinței Generale din octombrie
1989 a votat următorul plan de
acțiune:

1. A produce în aceste ul-
time șase luni ale Secerișului
90 o puternică mișcare de e-
vanghelizare și cîștigare de su-
flete în care să fie cuprinse
toate forțele bisericii.

2. Toți pastorii bisericii să fie
cuprinși în lucrarea de evan-
ghelizare împreună cu toți
membrii bisericii, comunitățile
devenind centre de pregătire și
vestire a Evangheliei pentru ca
încheierea programului biseri-
cii „Seceriș 90” să fie o încu-
nare a tuturor eforturilor
făcute. Fiecare comunitate să
conducă un program de evan-
ghelizare.

În Sabatul din 26 mai 1990
să aibă loc în toate comunită-
țile botezul tuturor candidaților
care, în această perioadă (ia-
nuarie — 26 mai 1990), s-au
pregătit pentru a încheia un
legământ cu Dumnezeu.

Sabatul din 2 iunie 1990 să
fie un Sabat de mulțumiri la
adresa lui Dumnezeu, un Sabat
de reconsacrare.

De aceea, facem un apel că-
tre toți membrii bisericii să
răspundă chemării Domnului
Hristos de a scoate lucrători la
secerișul Său, căci holdele sînt
coapte, gata pentru seceriș.

„Secerișul 90” spunea fr.
Wilson, a fost o mare binecu-
vintare căci a pus în atenție
prioritatea bisericii — priori-
tate ce ar trebui să rămîn tot-
deauna o prioritate — și anume
încheierea mării chemări de a
evangheliza lumea. Să se unim
în îndeplinirea acestui pro-
gram, într-un festival al Evan-
gheliei care să producă cel mai
minunat seceriș al sufletelor
din istoria Bisericii Adventiste.
Toate acestea spre onoarea și
slava Domnului și Mîntuitoru-
lui nostru Isus Hristos”.

COMITETUL UNIUNII

DIN NOU COBORĂ-TE ISUSE

Din nou coboară-te-ntre noi Isuse
Căci iarăși turma Ta e rătăcită,
Și iar se-nînde noaptea cea cumplită
A vechei uri de Tine-atunci răpuse.

De-abia se mai zărește ca prin sită
A mîntuirii stea. Dar cit de sus e...
Se depărtează parcă... Cine spuse
Că stingerea ni-i singura ursită?

O, vino Iubitorule de oameni,
În sufletul bătrinei lumi să semeni
Din nou credința cea mîntuitoare.

Cunoaște-L-vom? Pleca-vom fruntea oare
Cînd întinzîndu-Și mîinile amîndouă
Asupra-ne va zice: „Pace vouă”!

A. VLAHUȚA

DUMITRU POPA
Str. Labirint 116
București 3

Stimate frate Popa, credincioșii adventiști din Polonia își
exprimă împreună lor simțire alături de întreaga voastră na-
țiune în aceste timpuri dificile prin care treceți și sîntem
bucuroși să vă ajutăm, așa cum și noi am fost ajutați de
alții. Lupka, secretarul Uniunii de Conferințe Adventiste din
Polonia.

D. POPA, N. DUMITRESCU, N. POPESCU,
Uniunea de Conferințe A.Z.S.
București, str. Plantelor 12

Scumpi frați în Isus Hristos, ne bucurăm împreună cu voi de schimbările intervenite în țara voastră. Gîndurile și afecțiunea noastră sînt cu voi, frați și surori prieteni. Vestea despre numeroasele victime în cursul luptelor ne-a întristat profund. Dumnezeu să mîngîie și să vindece. Transmitem tuturor comunităților salutul nostru sincer și frățesc.

Cît de adevărat este cuvîntul Psalmului 93. Pînă acum n-a fost posibil de a stabili legătura cu voi. Cred că va fi necesar ca fr. Frikart să vină la București pentru a coordona împreună cu Dvs. acțiunile de ajutorare ADRA care în prezent organizează ajutorul cu sprijinul internațional al adventiștilor. Bisericile noastre sînt nerăbdătoare a vă veni în ajutor. Primele ajutoare vor sosi în cîteva zile.

Dumnezeu să fie cu Dvs. și să vă ocrotească.

E. Ludescher, G. Steveni,
E. Amelung

SCRISOARE DESCHISĂ ADRESATĂ FRAȚILOR ȘI SURORILOR DIN ROMÂNIA

Stimate surori, scumpi frați,

Între 28 decembrie și 4 ianuarie, am avut onoarea, bucuria și privilegiul de a fi printre voi.

M-am bucurat împreună cu Dvs. de schimbările ce au intervenit în scurta voastră țară. M-am întristat alături de voi pentru numărul cel mare de victime. Plîng împreună cu voi pe cei ce și-au dat viața în zilele revoluției. Rog pe Dumnezeu ca El să fie cu voi, să vă conducă și să vă protejeze.

Am venit ca să vă aduc salutările și încurajările fraților de la Diviziunea Euro-Africa și ale fratelui Ludescher personal.

Am venit pentru a vă spune că toate comunitățile adventiste din Diviziunea noastră și din lumea întreagă sînt alături de voi. Nu sînteți singuri, mulți se roagă pentru voi și donează bani, hrană, medicamente. Chiar în prezent multe camioane pline cu aceste ajutoare pentru voi și poporul vostru sînt în drum și vor sosi.

Am luat legătura cu conducerea Uniunii voastre din București și cu conducerea Conferinței Timișoara în scopul acesta. De asemenea am avut privilegiul de a fi primiți de dl. prof. Victor Ciobanu, în legătură cu posibilitatea ajutorării Dvs. cu medicamente și aparatură medicală. Domnia sa a exprimat sprijinul său pentru activitatea bisericii în viitor — a unui spital adventist. Multe lucruri puteți face pentru slava lui Dumnezeu și pentru dezvoltarea lucrării Sale în România.

Grație curajului vostru, zelului misionar și consacrării voastre, scumpi frați și stimate surori, biserica va realiza lucruri grandioase.

Am fost impresionat de primirea călduroasă și de curajul vostru. Sînt mîndru de voi.

Dumnezeu să vă binecuvînteze din abundență. Al vostru în Hristos,

M. Frikart,
Coordonator ADRA,
Diviziunea Euro-Africa

COMUNITĂȚILE NOI

Așa cum este bine cunoscut, prin hotărîrea bisericii în țara noastră urmează să se înființeze și reînființeze un număr de peste 200 de noi comunități. Punerea în aplicare a acestei hotărîri de importanță istorică va solicita din plin capacitățile noastre organizatorice și chiar financiare.

În multe locuri măsura este salutată cu bucurie, mai ales acolo unde credincioșii vor putea să participe la viața de comunitate în localitatea de domiciliu și vor fi scutiți de deplasări oboșitoare și dificile.

Dar în același timp se poate observa în mijlocul nostru, mai ales acolo unde este vorba de despărțirea unor comunități mari în cadrul aceleiași localități (București, Ploiești, Craiova, Galați, Cluj, Tîrgu Mureș), și o anumită rezervă, o teamă față de planul de despărțire a unor comunități mari în altele mai mici. Într-o anumită măsură putem înțelege aceste simțăminte. Este adesea mai plăcut să participi la viața religioasă a unei comunități mari, cu programe atrăgătoare, coruri bine pregătite și vorbitori capabili. Gîndul desprinderii de colectivitatea creștină în care s-au simțit atît de bine îi face să dea înapoi, se adaugă teama că în locul unei comunități puternice vor lua ființă două sau mai multe comunități mai slabe. Apoi unii nu sînt dispuși să-și asume responsabilități noi și se simt mai bine în postura de beneficiari.

Dacă acestor simțăminte și opinii nu li se dă un răspuns adecvat, ar fi posibil ca hotărîrea atît de valoroasă a înființării de comunități să provoace conflicte, să stîrnească împotrivire și în cele din urmă să fie aplicată numai în mică măsură.

Cinci motive pentru a înființa o comunități noi

1. Pentru că Biblia însăși prezintă această metodă pentru răspândirea Evangheliei, așa cum reiese din Faptele Apostolorilor 13.1-5, 15.36 și din epistolele pastorale (Tit 1,5; 2 Tim. 2,2).

2. Spiritul Profetic întărește sfatul, spunind: „Un loc după altul să fie vizitat, și comunitate după comunitate să fie întemeiată“ (7 T 207). „Cînd într-un oraș sau un sat se trezește interesul, trebuie să folosim ocazia. Locul trebuie să fie lucrat cu sîrguință, pînă ce o casă de rugăciune, oricît de umilă, va sta acolo ca un semn, un memorial al Sabatului lui Dumnezeu, o lumină în mijlocul întunecimii morale. Aceste pietre de amintire trebuie să fie așezate în multe locuri ca martori pentru adevăr“ (6 T 100).

„Trebuie să fim treji, cu ochii deschiși larg, pentru ca, atunci cînd se deschide calea, să putem dezvolta lucrarea în orașele mari. Noi am rămas mult în urmă în ce privește ascultarea de îndemnul de a intra în aceste orașe și a înălța case care să amintească de Dumnezeu“. (RH, 30 sept. 1902).

3. Aceasta este o metodă eficientă. Un autor specializat în creșterea bisericii spunea că „înființarea de noi comunități este cea mai eficientă metodă de evanghelizare“.

Acolo unde un grup mic de credincioși se consacră dezvoltării lucrării lui Dumnezeu pe calea înființării unei noi comunități, se va dobîndi o vigoare și vitalitate care adesea lipsesc în comunitățile mai vechi. El se va caracteriza prin rugăciuni fierbinți pentru cei pierduți și eforturi stăruitoare.

Trăim o perioadă în care oamenii doresc să fie implicați în activități noi. Comunitățile noi au de aceea o atractivitate sporită.

De asemenea recuperarea celor care au apostaziat reușește mai bine într-o comunitate nouă.

4. Ea este necesară pentru menținere și creștere. Statistic s-a constatat că denominațiunile care au mărit numărul de comunități au crescut și în nu-

mărul de membri. Denominațiunile care au micșorat numărul de comunități au pierdut și membri.

O denominațiune creștină avea la începutul secolului, în Indianapolis, patru comunități mari, respectabile. Un misionar a început să „planteze“ comunități-fiiice mici, destul de turbulente, lipsite de prestigiu — în întregul oraș. Ele se întruneau în școli, case și depozite. Un timp aceste comunități nu au avut prea mult succes. Dar astăzi există în Indianapolis 57

de comunități mari, cu săli frumoase, bucurîndu-se de un nume bun.

Din contră, în Detroit s-a socotit că o comunitate este de ajuns. S-a ajuns la 4 000 de membri. Predicatorul era cunoscut în toată țara, un vorbitor de mare putere și elocvență. Vizitatorii Detroitului mergeau să cunoască această comunitate și toți erau mîndri de ea. Dar mai bine de o jumătate de secol nu s-a stabilit nici o nouă comunitate. Conducătorii considerau că această comunitate reprezintă mai bine biserica și nu doreau să inițieze acum niște comunități slabe.

Este de prisos să spunem că în Indianapolis s-au cîștigat mult mai mulți membri decît în Detroit.

În cadrul bisericii adventiste s-au manifestat aceleași tendințe opuse, iar concluzia este că, dacă ne interesează menținerea și creșterea bisericii, trebuie să dăm imediat atenție întemeierii de noi comunități.

5. Se asigură formarea de noi conducători, atît laici cît și pastori. Atît în comunitatea-mamă cît și în cea fiică, per-

soane care anterior s-au situat la periferia activității acceptă cu bucurie chemarea la slujire și conducere.

Răspuns la cinci obiecții

1. **Inițierea unei noi comunități dăunează comunității mamă.** Daunele pot privi numărul de membri, grupul de slujbași, grupurile de diaconi și mai ales formațiile corale. Studiile au demonstrat totuși că foarte repede se ajunge din nou la numărul inițial de membri, iar corpul slujbașilor și corurile se refac, împlinind toate scopurile practice. Principiul biblic este „Dați, și vi se va da“ (Luca 6,38). Întotdeauna Dumnezeu înlocuiește ceea ce este dat în slujba Lui.

2. **Crearea de noi comunități provoacă spirit de competiție între comunități.** În realitate comunitățile nu sînt angajate în competiție, ci se completează reciproc. Ele slujesc mai bine unei populații cu așteptări, mentalități, nivel de cultură diverse. Evanghelia iese în întîmpinarea celor care altfel ar fi uitați.

3. **Sînt deja destule comunități.** Din punct de vedere administrativ, da. Însă dacă ne gîndim la teritoriile vaste lipsite de o mărturie creștină vie, niciodată nu vor fi prea multe. Milioane de oameni sînt prea departe, geografic vorbind, de o comunitate.

4. **Noile comunități sînt întotdeauna mici, turbulente.** Adevărat așa este. Dar nu este neapărat ceva rău în asta. Cei ce astăzi sînt adulți nu au început ca adulți. Să ai copii și să-i crești — copiii ai oamenilor sau comunități — este obositor, aduce griji și cheltuieli mari. Să te trezești la două noaptea să schimbi scutecele copilului care plînge nu este extrem de plăcut. Dar părinții muncesc, se roagă și sacrifică pentru că rezultatul aduce atîta bucurie în slavă lui Dumnezeu.

5. **Comunitățile noi solicită cheltuieli inițiale mari.** Este adevărat. Dar nu trebuie să uităm două lucruri. Bani sînt doar un mijloc. Credincioșii vor dărui cu bucurie din banii și timpul lor atunci cînd vor fi

cîştigați pentru lucru. Dar statisticile, dacă sînt corecte, spun că este de 30 de ori mai „ieftin“ să cîştigi un membru nou la o comunitate nouă decît un membru nou la o comunitate veche.

Să pornim

Una din cele mai mari ispite este să ne ocupăm în lucrarea Domnului cu lucruri bune neglijînd ceea ce este cel mai important. Pentru că este mai ușor să facem alte lucruri de-

cît să înființăm noi comunități, sîntem în pericol să nu depunem efortul de planificare și acțiune necesar. Dar Domnul a spus: Eu voi zidi biserica Mea (Mat. 16,18). Noi putem fi minile pe care El să le folosească.

Rodul merilor constă din alți meri

Adevăratul rod al minunatului pom numit măr nu este doar un fruct, ci un alt pom. Dacă vrem recolte mari de

fructe, nu este suficient să udăm pomul, să săpăm și să-i fertilizăm pămîntul. Trebuie să plantăm pomi mulți. Trebuie să sădim **pretutindeni meri**.

La fel, rodul unei comunități în creștere nu este doar încă un ucenic al lui Isus, ci o altă comunitate în creștere. Este timpul să sădim. Toată țara să se umple de comunități mărturisitoare, spre slava lui Dumnezeu!

A. BOCĂNEANU

Către

FRONTUL SALVĂRII NAȚIONALE

— Loco —

Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea din România este o biserică creștină care în doctrina sa recunoaște crezul creștin în totalitatea lui întemeindu-și învățătura pe întreaga Biblie, avînd ca model desăvîrșit de credință și viețuire pe Mîntuitorul Isus Hristos.

Specificul bisericii noastre este recunoașterea autorității și valabilitatea tuturor celor zece porunci, și ca urmare credincioșii adventiști sărbătoresc ca zi de odihnă săptămînală sîmbăta care este ziua a șaptea a săptămîinii. De aceea, oamenii muncii de religie adventistă lucrează în toate zilele săptămîinii, cu excepția sîmbetei. Același lucru este valabil în învățămînt și în serviciul militar. Ca urmare propunem ca ziua a doua nelucrătoare în afară de duminică să fie sîmbăta. În sprijinul propunerii noastre mai este și faptul că în cazul că vor fi cinci zile lucrătoare, iar părinții vor avea sîmbăta și duminică zile libere, este numai normal ca și copiii să poată fi împreună cu părinții lor.

Ca principii, Biserica Adventistă este adepta separării bisericii de stat, după cuvîntul Mîntuitorului care a zis: „Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu“. Potrivit acestui

principiu, Biserica Adventistă se întreține singură, fără a solicita sprijin sau subvenție de la Stat.

Tot în acest context, considerăm că este normal ca școala să fie laică, despărțită de biserică.

Învățămîntul religios să fie predat de către fiecare biserică după doctrina sa.

Dacă s-ar introduce religia în școală ar însemna ca Biserica majoritară să impună religia ei celorlalți elevi de alte convingeri religioase, lucru care în vremurile trecute a produs multă tulburare și jnecătură. Aceasta ar fi în contradicție cu spiritul de democrație și de libertate.

De altfel credincioșii Bisericii noastre s-au alăturat cu tot sufletul și cu toată inima programului Frontului Salvării Naționale, contribuind cu mijloace bănești substanțiale și cu acțiuni de ajutorare oriunde a fost și este cazul.

Propunem, de asemenea, ca acei care din motive de conștiință nu pot servi în serviciul militar activ, să aibă posibilitatea să servească în domeniul social și umanitar, etc.

În speranța că înțelepciunea, echilibrul și principiile de libertate și echitate vor da roadele așteptate, vă dorim binecuvîntarea lui Dumnezeu, sănătate și putere de muncă.

Comitetul de conducere al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea,

Președinte,
DUMITRU POPA

Secretar,
NELU DUMITRESCU

EBEN—EZER

(urmare din pag. 2)

Tristă istorie din care trebuie să învățăm că menirea noastră este de a sluji lui Dumnezeu și oamenilor, de a conlucra cu cerul la vestirea Evangheliei veșnice și nu de a ne lupta cu „cerul“.

În perioada următoare pînă în prezent s-a urmărit redresarea situației în biserică. S-a reluat aplicarea principiului organizatoric al lucrărilor generale electivă la ni-

velul comunităților, conferințelor și Uniunii. S-a reluat activitatea Școlii de Sabat pentru copii, s-au publicat Studii biblice trimestriale și lucrări din tezaurul Spiritului Profetic ș.a. S-a înființat Conferința Brașov și s-a reluat școala de Sabat pe grupe.

În prezent, comitetul Uniunii, în colaborare cu comitetele conferințelor, lucrează la restudierea tutu-

ror problemelor privind viața și activitatea Bisericii.

La această aniversare, mulțumim Cerului pentru prezența, călăuzirea și ocrotirea Sa din acești șaptezeci de ani. Îi mulțumim în mod deosebit pentru că stăvilarele neputinței și oprimării s-au prăbușit. Biserica este chemată să înlăture handicapul anilor și să se alăture cu toată ființa și forța puterii și luminii îngerilor din Apocalips 14 spre a trăi și vesti întreita solie a Evangheliei mîntuirii prin Isus Hristos.

Comitetul Uniunii

Este un lucru normal ca orice descătușare să producă manifestări și acțiuni specifice. Este totdeauna normal și de dorit să existe o comunicare în ambele sensuri atât în viața socială cât și în viața bisericii. Cu atât mai mult cu cât forma de organizare a bisericii noastre este reprezentativă. În toate ocaziile întâlnirilor noastre, dialogul a stat la baza

— Despărțirea bisericii de stat.

— Religia să nu fie introdusă în școli. Școala să rămână laică.

— Nediscriminare pentru tinerii adventiști în învățământ, unități economice și sociale.

— Cererea de retrocedare a clădirii Seminarului din Brașov-Stupini.

— Reactivarea pastorilor din străinătate care vor să revină în țară.

— Reactivarea cercului „Tabita” sau „Samariteanul milos”.

— Înființarea de comunități.

— Construcții de case de rugăciune și case parohiale.

— Asistență pastorală la spitale și penitenciare, azile, etc.

— Înființarea unor unități agricole ale cultului și a unor unități de mică industrie.

IDEI-SUGESTII-PROPUNERI

relațiilor dintre noi. De aceea, comitetul Uniunii a reacționat normal la o serie de scrisori în care se fac propuneri, se emit idei și sugestii în legătură cu perspectivele deosebite care s-au deschis și se deschid înaintea comunităților și bisericii noastre.

În unele din aceste scrisori se cere ca ele să fie date publicității în paginile revistei noastre. Întrucât aceasta ar însemna să publicăm un număr special al revistei noastre numai cu aceste scrisori, vom reda în cele ce urmează ideile, sugestiile și propunerile cuprinse în ele, având în vedere că acestea sînt — în general — aproximativ aceleași.

— Revista *Curierul Adventist* să apară lunar și să fie desfăcută (vîndută) în magazinele publice. Revista să fie la dispoziția tuturor pentru publicarea de articole, poezii, experiențe, în urma unei verificări din partea colectivului de redacție. Eventual să se publice o altă revistă în acest scop.

— Să primim lecțiuni suficiente, dar nu la un preț...

— Să se ceară autorităților în drept ca, în cadrul emisiunilor de radio și televiziune, să se acorde și bisericii noastre un spațiu săptămînal.

— Un nou statut de organizare și funcționare a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea în armonie cu principiile Conferinței Generale.

— Ridicarea Seminarului Teologic A.Z.S. la nivel universitar.

— Reprezentarea tineretului adventist în mișcarea A.Z.S. din țară și străinătate.

— Înființarea unei asociații non-guvernamentale pentru drepturile omului la nivel național, cu reprezentanți ai Bisericii Adventiste în Comitetele F.S.N. la comune, municipii, județe și Consiliul Național.

— Includerea de delegați laici în delegațiile de la Diviziune și Conferința Generală.

— Înființarea de tipografii proprii, aparate xerox, gestetner, etc.

— Închirierea de săli pentru evangelizare publică.

— Publicarea în tiraj de masă a lucrărilor Spiritului Profetic, a Comentariilor biblice și alte lucrări.

— Reînființarea revistelor *Semnele Timpului*, *Amicul Tinerimii* etc.

— Abonamente pentru toți membrii bisericii la publicațiile Conferinței Generale.

— Înființarea de biblioteci la nivel central și la comunități.

— Formularea și prezentarea spre aprobare a principiului necombatanței în armată.

— Înființarea celei de a 2-a Uniuni A.Z.S. în România.

— Reorganizarea districtelor.

— Reînființarea lucrării de colportaj.

— Formarea unei asociații pastorale la nivel de Conferințe și Uniune.

— Înființarea de restaurante vegetariene.

— Înființarea unor cămine de bătrîni.

— Înființarea de unități sanitare ale bisericii — cabinete, ambulatorii, spitale.

— Înființarea Asociației personalului medical adventist.

— Organizarea de campanii antialcoolice, contra fumatului, antidrog, susținute de medicii A.Z.S. Schimburi de experiențe între medicii A.Z.S. din România și cei din străinătate.

— Organizarea unor tabere de odihnă pentru copii, studenți.

— Înființarea de școli adventiste. Tinerii să fie școlarizați în străinătate.

— Mobilizarea tuturor capacităților și talentelor artistice din biserica noastră, atât în domeniul muzicii, cât și al poeziei, prozei și artei plastice.

— Prezentarea clară a poziției Bisericii A.Z.S. în ceea ce privește păzirea Sabatului de către copii și tineri în școală și la locul de muncă.

— Convocarea de congrese ale tineretului adventist.

— Să se facă — în scurt timp — alegeri la toate nivelele la care să participe și delegați ai Diviziunii sau Conferinței Generale.

— Să se adreseze guvernului o declarație de principii completă care să specifice poziția noastră, acele puncte de contact cu societatea, în special Sabatul, misionarismul și libertatea religioasă.

— Este nevoie de unele reforme în cultul public. Este prea multă predicare, dacă se poate numai predicare și uneori de cea mai slabă calitate.

— Textul de cugetat să fie înlocuit cu vești misionare.

— Este necesară o reformă a salarizării angajaților bisericii și să ne obișnuim cu economia, cinstea și nepărtinirea.

— Este nevoie de o ridicare din cenușă a învățământului teologic. În cadrul acestui învățământ să fie admiși și băieți și fete.

— Durata de studii să fie redusă pentru pregătirea mai rapidă a cadrelor.

— O instruire a laicilor pentru activitatea misionară.

— Ținerea de mari eforturi evanghelistice în biserică și în afara bisericii.

— Un interes prioritar pentru tineri. Cei ce nu au șansa să fie educați într-un institut adventist, să fie educați — pe cât posibil — în comunitate.

— Pentru sprijinirea lucrărilor editoriale s-ar putea aduna toate talentele din biserică, toți cunoscătorii de limbi, artiști plastici, poeți, etc.

— Lucrarea muzicală să fie și ea dirijată la nivel național. Dirijorii, muzicienii s-ar putea asocia la o adunare pe țară care să studieze problema. Să se facă cursuri de dirijori, editarea de cărți de cântări, organizarea în sens misionar a așa-numitelor ore muzicale.

— Este necesară o „pocăință“. Nu este vorba de pocăința mea, a dumneavoastră sau a altuia, deși sînt implicate, ci de pocăința noastră ca corp, ca organizație. Unde s-a greșit public, trebuie să reparăm public.

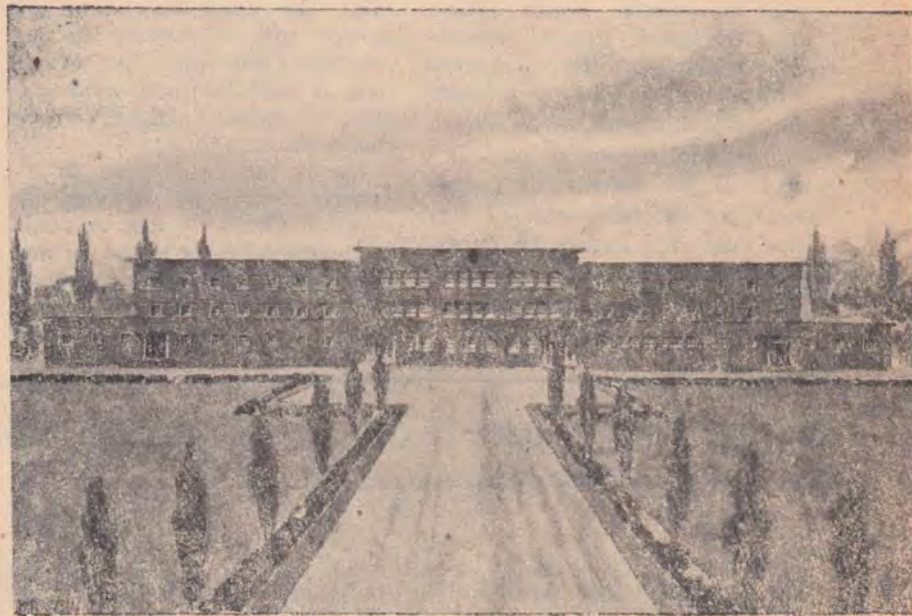
— Să se publice mărturia Spiritului Profetic în legătură cu frecventarea școlii în Sabat însoțită de cuvintele organizației. Este nevoie de o nouă atitudine față de Dumnezeu, față de biserică și față de guvern.

— Nimic nu supără mai mult în biserică decît lipsa de iubire între aceia care ar fi trebuit să ne dea exemplu. Spiritul de dominație peste cei căzuți la împărțeală s-a dat pe față la toate nivelele organizației.

Cele de mai sus au fost cuprinse în scrisorile primite. Pornim de la premisa că cei ce ne-au adresat aceste idei, sugestii, propuneri sînt profund interesați în binele și dezvoltarea bisericii. Multe din ele au făcut obiectul preocupării comitetului Uniunii și se oglindesc în hotărîrile luate și puse în aplicare. Să nu uităm că realizarea tuturor ar fi o imposibilitate — acum — din lipsa condițiilor obiective existente (cadre, finanțe). De asemenea să nu uităm că scopul principal al bisericii este acela de a aduce la îndeplinire mandatul încredințat bisericii de Domnul Hristos : „Vestirea Evangheliei în Ierusalim, în Iudeea, în Sa-

unei noi uniuni. În primul rînd trebuie știut că hotărîrea aceasta aparține Divinității. De asemenea, aceasta înseamnă personalul necesar — pe care nu-l avem acum — și multe ale implicații. Numărul credincioșilor ar trebui să treacă de 100 000 pentru ca să se poată lua în discuție o asemenea propunere. Să ne rugăm și să lucrăm pentru ca aceasta să devină o realitate.

De asemenea, ridicarea Seminarului Teologic A.Z.S. la nivel universitar. Și în acest caz, aceasta este o problemă ce aparține Departamentului Educației de la Conferința Generală și care implică existența unor condiții, ca de exemplu :

Institutul Biblic A.Z.S. din Brașov—Stupini

maria și pînă la marginile pămîntului“. Nu este chemarea noastră de a ne angaja în afaceri, în organizarea de unități industriale, etc.

Este de datoria comitetului Uniunii, a comitetelor conferințelor, a pastorilor, a comitetelor comunităților și a tuturor fraților și surorilor noastre să ne dedicăm, serios rezolvării problemelor prioritare ce ne stau în față. Nu se pot realiza toate deodată. Unele nici nu pot fi realizate. De exemplu, în sugestiile de mai sus, se emite ideea înființării

un corp profesoral cu studii teologice superioare ; un anume număr de studenți în fiecare an de studii ; o bibliotecă adecvată care să corespundă programului de studii, etc.

În afară de astfel de probleme, este un adevăr și o necesitate ca biserica și conducerea ei, la toate nivelele, să se implice în tot ceea ce contribuie la dezvoltarea bisericii și la îndeplinirea mandatului bisericii, răspunzînd nevoilor și obiectivelor Bisericii Creștine Adventiste din România.

COMITETUL UNIUNII

Atît de iubiți

Citiseam de mult că „nevoia omului este ocazia lui Dumnezeu“. Iată însă că nevoia patriei române a fost și ocazia oamenilor de bine de pretutindeni să ne vină în ajutor: Veștile privind sprijinul oferit acestui popor lovit dar nu nimic, umilit dar nu îngenunchiat, se exprimă de obicei în tone sau în număr de camioane și de vagoane. Dar paradoxal, cifrele nu dau o imagine obiectivă. Alteori auzim ce s-a aflat în spatele acelor cifre: idei, inițiative, oferte, mobilizarea opiniei publice, utilizarea tuturor mijloacelor — simple sau ultramoderne — o risipă de fantezie, o gândire pusă activ în slujba dorinței de a ajuta. Ni se umezesc ochii de fiecare dată cînd auzim sau vizionăm mărturiile inteligenței puse în slujba generozității.

Dar este un al treilea fel de a privi aceste daruri. Ele ne dau ceea ce avem cel mai mult nevoie: iubire. Desigur, nu toți românii vor gusta măcar o picătură din tonele, camioanele, vapoarele primite — ce înseamnă ele totuși pentru 23 de milioane? — dar toți o să avem de mestecat îndelung hrana vitală a vieții: iubirea. N-am știut că sîntem așa de iubiți! A trebuit să fim liberi ca să aflăm asta. Și vom fi iubiți și cînd riul darurilor se va îndrepta spre alții, încă și mai necăjiți decît noi. Pînă atunci vom fi îndestulați de generozitate, încredere, zîmbet, afecțiune și har.

Nu se putea, desigur, ca bisericele surori ale familiei adventiste să nu ne iasă și acum în întîmpinare cu tot ce au mai bun pentru noi. Din primele zile, înfruntînd riscuri de tot

felul, solii iubirii au venit la noi. Fratele Fricărt a înjurat piedici care, în mod normal, ar fi făcut pe oricine să se întoarcă acasă, să-și petreacă Anul Nou în cămin cu cei dragi. A venit să pregătească drumul pentru camioanele care au urmat din partea Agenției adventiste pentru ajutorare în cazuri de calamități (ADRA). Apoi am beneficiat din plin în urma inițiativelor frățietății din Iugoslavia, Ungaria, Austria, Polonia, R.F.G., Elveția, Suedia și Norvegia.

Mulțumim tuturor pentru sprijinul material și mai ales moral primit. Am vrea să cunoaștem odată pe toți cei care ne-au trimis aceste semne de dragoste și să-i îmbrățișăm, sau măcar să le scriem ce mult bine ne-au făcut. Pînă atunci, Domnul să-i răsplătească pe toți!

ȘTIRI — ȘTIRI — ȘTIRI — ȘTIRI — ȘTIRI — ȘTIRI — ȘTIRI — ȘTIRI — ȘTIRI

● În dorința unei informări cît mai rapide cu putință a comunităților și pastorilor privind problemele de interes general, a fost înființat Buletinul INFO-PRES, din care a apărut primul număr (25 ian. 1990).

● Pentru a informa frățietatea noastră din țară și străinătate, facem cunoscut că pentru trimestrul I/1990, Studiile Biblice au fost tipărite în 23 500 exemplare în limba română și 5 000 în limba maghiară. Pentru trimestrul II/1990 au fost tipărite 45 000 exemplare în limba română și 5 000 în limba maghiară. Domnul Dumnezeu să fie laudat pentru bogăția hranei spirituale din care putem da și altora cu dragă inimă.

● Pentru nevoile evanghelice ale lucrării misionare, în prezent se tipăresc sau se retipăresc în limba română și maghiară broșuri și cărți (Crucea Domnului Hristos și crucea mea; Calea către Hristos; Suferințele Domnului Hristos; Hristos, Lumina lumii; Parabolele Domnului Hristos; Tragedia veacurilor; Patriarhi și profeți; Profeți și regi; O zi de care să-ți aduci aminte; Cartea cu sublinieri) într-un tiraj de aproximativ 400 000 exemplare.

● A luat ființă Asociația personalului medical adventist la nivel de Conferințe și Uniune, avînd ca scop o mai activă prezență și activitate pusă în slujba alinării suferințelor fizice și spirituale ale aproapelui.

● Au început demersurile pentru retrocedarea complexului Seminarului Teologic al Bisericii noastre din Brașov-Stupini, confiscat de fostul regim în 1949.

● La Electrecord se înregistrează 10 000 de discuri cuprinzînd coruri interpretate de formații corale ale Bisericii Creștine Adventiste. Peste cîtuva timp, Electrecord va înregistra un alt disc cu coruri religioase interpretate de formații corale ale Bisericii Adventiste.

● Avînd în vedere nevoia imperioasă de tipărire de literatură maghiară, la Cluj s-a constituit un colectiv de redacție pentru publicațiile în limba maghiară, care va colabora îndeaproape cu redacția Editurii „Curierul Adventist“ și departamentul publicații de la Uniune.

● Libertatea și democrația instaurate în țară și descătușarea națiunii române de oprirea unui sistem totalitar cer ca instituțiile bisericii noastre care au fost desființate de vechiul regim să fie reînființate. Astfel, comitetul Uniunii a hotărît înființarea tipografiei bisericii care a fost confiscată în 1948.

● În acest context, comitetele conferințelor au fost autorizate să reînființeze toate comunitățile desființate în 1962. De asemenea s-a hotărît înființarea comunităților care au cerut în ultimii 25—30 ani să fie organizate, dar vechiul regim s-a opus. Astfel au fost organizate un număr de aproximativ 200 comunități noi.

Tinărul Șerban Angelo-Florin s-a născut în București la 3 decembrie 1971. Împreună cu mama sa cunoaște adevărul Scripturii și este atras — în puritatea sufletului său tânăr — de iubirea plină de căldură a Domnului nostru Isus Hristos.

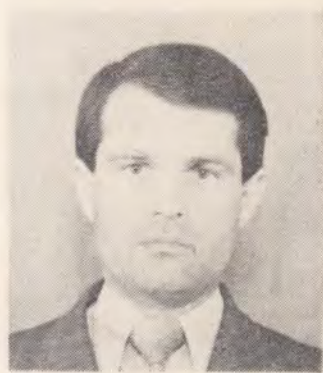
În zilele revoluției din București, Florin a considerat ca o datorie a sa de a se face de folos aproapelui, și se hotărăște să vină în ajutorul răniților.

Împreună cu alți tineri a fost prezent în zona luptelor de la Orizont. Cu spirit de jertfă și dăruire a venit în sprijinul celor răniți, dându-le prim-ajutor și scoțându-i din zona luptelor spre a fi transportați la spital.

Fără să se menajeze, el a rămas în stradă făcându-se de ajutor celor răniți, până în ziua de 24 decembrie 1989, când un glonte îi curmă elanul său tineresc și iubirea față de aproapele în suferință. Se stinge din viață acolo, lângă cei pe care venise să-i ajute.

Asemenea Domnului și Mintuitorului său, el a iubit pe oameni, pe aceia ce aveau nevoie de zîmbetul lui, de ajutorul lui; și Florin a dăruit celor răniți zîmbetul său, ajutorul său și... viața sa.

Sfîrșit de cale

MORTASIPIU
CHIȚU-VALERICĂ

Fratele Dragu Simion care a fost membru al comunității adventiste din Craiova, a văzut lumina zilei la 16 iulie 1931, în comuna Sălcuța, jud. Dolj.

Fr. Dragu Simion primește botezul evanghelic în Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea în iulie 1988. A iubit adevărul și dreptatea, a fost un credincios sincer, legat puternic de Mintuitorul său.

În ziua de 23 decembrie, la Craiova, în timpul revoluției, auzind focuri de arme în jurul casei sale, a ieșit afară și un glonte l-a rănit grav. Internat la spital, moare, ca urmare a rănilor primite, la 25 decembrie 1989.

Înmormîntarea a avut loc în ziua de 27 decembrie 1989, cuvintele de mîngiere ale Scripturii fiind rostite de pastorii Popescu Constantin și Gabriel Golea.

Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți ai Săi.

Comitetul Uniunii

ȘERBAN
ANGELO-FLORIN

Miercuri, 10 ianuarie 1990, în Cimitirul Eroilor Tineri din București-Belu, corpul neînsuflețit al lui Șerban Angelo-Florin a fost așezat în patul de țărîna spre odihnă pînă la trimbița învierii dreptilor. Pastorul Cristescu Lucian a prezentat cuvîntul mîngietor al Scripturii mamei îndurerate și tuturor celor prezenți.

Fratele Mortasiu Chițu-Valerică — membru al comunității adveniste Grand-Cort din București, este răpus de gloanțe în zona Gării de Nord în ziua de 23 decembrie 1989, în perioada fierbinte a revoluției.

Soția și cei doi copii ai săi — un băiețel în clasa a 6-a și o fată în clasa a 11-a — au rămas cu durere în suflet și cu nădejdea revederii celui drag la învierea dreptilor, la revenirea Celui ce a spus: „Eu sînt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă a murit... va trăi“.

Înmormîntarea a avut loc pe ziua de 31 decembrie 1989 la cimitirul din Chitila. Familia îndurerată și frățietatea au însoțit pe cel ce a fost fratele Mortasiu Valerică pînă la locul odihnei sale temporare, îmbărbătați fiind în durerea lor de făgăduințele pline de mîngiere ale Sfintelor Scripturi rostite de fr. pastor Cristescu Lucian.

DRAGU SIMION

De Anul Nou

Un an de har și de mirări,
Un an de-ngăduinți divine.
Se scurge-n cele patru zări,
Lăsînd victorii și rușine...

Lăsînd în suflet văi și munți,
Și osteneli de înălțare.
Un an ni s-a mai scris pe frunți,
Cu rugăciuni și cu răbdare...

S-a dus un an de umilinți
Și de speranțe înstelate,
De alergări după arginți
Și de cîntări zidite-n fapte...

Mi-e inima pe-afară-ncinsă
Cu îngrijorare și rutină.
Dar înăuntru nu e stinsă,
Și încă fierbe-n ea lumină.

Și încă mai păstrăm în sine
Un strigăt-nalt de rugăciuni.
Cînd sufletul în noi ne plînge
Spălîndu-și fața de minciuni...

Intrăm în ultimul deceniu
Cu sufletul ingenuncheat
Și ne-agățăm de-un nou mileniu
În care nu va fi păcat...

Azi fumegăm ca mulțumire
Tămîia jertfei lui Hristos
Și cu speranțe în privire
Să ne urăm un an frumos...

Florin Lăiu
21 dec. 1989